Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. kovo 15 d.*

„Autorių teisės ir gretutinės teisės informacinėje visuomenėje — Romos konvencijos, TRIPS sutarties ir WPPT sutarties tiesioginis taikymas Sąjungos teisės sistemoje — Direktyva 92/100/EB — 8 straipsnio 2 dalis — Direktyva 2001/29/EB — Sąvoka „viešas paskelbimas“ — Per radiją transliuojamų fonogramų viešas paskelbimas odontologijos kabinete“

Byloje C-135/10

dėl *Corte d'appello di Torino* (Italija) 2010 m. vasario 10 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2010 m. kovo 15 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Società Consortile Fonografici (SCF)

prieš

Marco Del Corso,

dalyvaujant

Procuratore generale della Repubblica,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai J. Malenovský (pranešėjas), E. Juhász, G. Arestis ir T. von Danwitz,

generalinė advokatė V. Trstenjak,

posėdžio sekretorė A. Impellizzeri, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. balandžio 7 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Società Consortile Fonografici (SCF)*, atstovaujamos *avvocati* L. Ubertazzi, F. Pocar ir B. Ubertazzi,

— Marco Del Corso, atstovaujamo *avvocati* R. Longhin, A. Tigani Sava, L. Bontempi ir V. Vaccaro,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo baristerių E. Fitzsimons ir J. Jeffers,

* Proceso kalba: italų.

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos G. Papadaki,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos J. Gstalter,

— Europos Komisijos, atstovaujamos J. Samnadda ir S. La Pergola,

susipažinęs su 2011 m. birželio 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos Direktyvos 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120) 8 straipsnio 2 dalies ir 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos Direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) 3 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Società Consortile Fonografici* (toliau – SCF) ir gydytojo odontologo M. Del Corso dėl to, kad šis savo privačiame odontologijos kabinete transliavo fonogramas, kurios yra išimtinių teisių objektas.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

3 Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (toliau – TRIPS sutartis), kuri yra Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) Steigimo sutarties, pasirašytos 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše ir patvirtintos 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 80), 1 C priedas, II dalis pavadinta „Intelektinės nuosavybės teisių, jų apimties ir naudojimo standartai“. Šioje dalyje yra šios sutarties 14 straipsnis, kurio 1, 2 ir 6 dalyse numatyta:

„1. Įrašydami savo atlikimą į fonogramą, atlikėjai turi galimybę neleisti vykti šiems veiksmams, jeigu jie vyksta be jų leidimo: įrašyti dar neįrašytą savo atlikimą ir tiražuoti atlikimo įrašą. Atlikėjai taip pat turi galimybę neleisti vykti šiems veiksmams, kai jie vyksta be jų leidimo: transliuoti bevielėmis priemonėmis ir kitaip viešai perduoti atlikimą.

2. Fonogramų gamintojai turi teisę leisti ar uždrausti tiesiogiai ar netiesiogiai tiražuoti savo fonogramas.

<…>

6. Bet kuri valstybė narė dėl šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalimis suteiktų teisių gali numatyti sąlygas, apribojimus, išimtis ir išlygas, kiek tai leidžiama pagal [1961 m. spalio 26 d. Tarptautinę] Romos konvenciją [dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos (toliau – Romos konvencija)]. Tačiau Berno konvencijos (1971) 18 straipsnio nuostatos taip pat taikomos *mutatis mutandis* atlikėjų ir fonogramų gamintojų teisėms į fonogramas.“

4 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacija (PINO) priėmė PINO autorių teisių sutartį (WPPT) ir PINO atlikimų ir fonogramų sutartį (WCT). Šios abi sutartys Europos bendrijos vardu patvirtintos 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimu 2000/278/EB (OL L 89, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 33 t., p. 208).

5 WPPT sutarties 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Nė viena šios Sutarties nuostata nenukrypsta nuo galiojančių įsipareigojimų, kuriuos pagal [Romos konvenciją] prisiėmė Susitariančiosios Šalys.

2. Šia Sutartimi suteikiama apsauga nedaro įtakos ir kitaip nepakenkia literatūros ir meno kūrinių autorių teisių apsaugai. Taigi nė viena šios Sutarties nuostata negali būti aiškinama kaip pažeidžianti tokią apsaugą.

3. Ši Sutartis nėra susijusi su jokiomis kitomis sutartimis ir nepažeidžia jokių iš jų kylančių teisių ir įsipareigojimų.“

6 Pagal WPPT sutarties 2 straipsnio b punktą „fonograma“ – tai atlikimo, kitų garsų ar garsų išraiškos įrašas, užfiksuotas kita forma nei įrašas kinematografijos ar kitokio audiovizualinio kūrinio juostoje“.

7 WPPT sutarties 2 straipsnio d punkte nustatyta, kad „fonogramos gamintojas“ – tai fizinis ar juridinis asmuo, kuris imasi iniciatyvos ir kuris atsako už pirmąją atlikimo, kitų garsų ar garsų išraiškos fiksaciją“.

8 WPPT sutarties 2 straipsnio g punkte nustatyta, kad „atlikimo ar fonogramos „viešas paskelbimas“ – tai bet koks atlikimo garsų ar fonogramoje užfiksuotų garsų arba jų išraiškos viešas perdavimas, išskyrus transliaciją. 15 straipsnyje „viešo paskelbimo“ sąvoka taip pat suprantama kaip fonogramoje įrašytų garsų arba garsų išraiškos padarymas viešai girdimų“.

9 WPPT sutarties 10 straipsnyje „Teisė padaryti atlikimų įrašus prieinamus“ nustatyta:

„Atlikėjai turi išimtinę teisę leisti padaryti viešai prieinamus jų atlikimus, įrašytus į fonogramas, perduodant juos laidais ar bevielio ryšio priemonėmis, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

10 WPPT 14 straipsnyje „Teisė padaryti fonogramas prieinamas“ numatyta:

„Fonogramų gamintojai turi išimtinę teisę leisti padaryti viešai prieinamas jų fonogramas, perduodant jas laidais ar bevielio ryšio priemonėmis, kad visuomenės nariai galėtų jas pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

11 WPPT sutarties 15 straipsnyje „Teisė į atlyginimą už transliavimą ir viešą paskelbimą“ nustatyta:

„1. Atlikėjai ir fonogramų gamintojai turi teisę į vienkartinį teisingą atlyginimą, kai komerciniais tikslais išleistos fonogramos tiesiogiai ar netiesiogiai transliuojamos ar kaip kitaip viešai skelbiamos.

2. Susitariančiosios Šalys savo nacionaliniuose įstatymuose gali nustatyti, kad atlikėjas ar fonogramos gamintojas arba jie abu vienkartinio teisingo atlyginimo turi reikalauti iš naudotojo. Susitariančiosios Šalys gali priimti nacionalinius įstatymus, nustatančius tokio vienkartinio teisingo atlyginimo paskirstymo tarp atlikėjų ir fonogramų gamintojų sąlygas, jeigu atlikėjas ir fonogramos gamintojas tarpusavyje nesusitaria.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis pranešimu, kuris deponuojamas Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos Generaliniam direktoriui, gali pareikšti, kad ji šio straipsnio 1 dalies nuostatas taikys tik tam tikriems naudojimo būdams arba kitaip apribos šių nuostatų taikymą, arba jų išvis netaikys.

4. Pagal šį straipsnį fonogramos, kurios laidais ar bevielio ryšio priemonėmis tampa viešai prieinamos tokiu būdu, kad visuomenės nariai gali jomis naudotis individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku, yra pripažįstamos, kad yra išleistos komerciniais tikslais.“

12 Pagal WPPT sutarties 23 straipsnio 1 dalį:

„Šios Sutarties taikymui užtikrinti Susitariančiosios Šalys įsipareigoja priimti būtinas priemones, atitinkančias jų teisines sistemas.“

13 WCT sutarties 8 straipsnyje „Teisė viešai paskelbti“ nustatyta:

„Nepažeidžiant Berno konvencijos 11 straipsnio 1 dalies ii punkto, 11bis straipsnio 1 dalies i ir ii punktų, 11ter straipsnio 1 dalies ii punkto, 14 straipsnio 1 dalies ii punkto ir 14bis straipsnio 1 dalies nuostatų, literatūros ir meno kūrinių autoriai turi išimtinę teisę leisti bet kokiu būdu viešai paskelbti savo kūrinius, paskelbiant juos laidais ar bevielio ryšio priemonėmis, įskaitant tų kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

14 Europos Sąjunga, priešingai negu visos valstybės narės, išskyrus Maltą, nėra Romos konvencijos šalis.

15 Pagal Romos konvencijos 12 straipsnį, kuriame reglamentuojamas antrinis fonogramų naudojimas:

„Jeigu komerciniais tikslais išleista fonograma ar jos kopija naudojama tiesioginiam transliavimui arba bet kokiam kitam viešam skelbimui, naudotojas išmoka vienkartinį teisingą atlyginimą atlikėjams ir (arba) fonogramų gamintojams. <...>“

Sąjungos teisė

16 Sprendimo 94/800 paskutinėje konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„kadangi [PPO] steigimo sutarties, įskaitant jos priedus, pobūdis neleidžia tiesiogiai ja remtis Bendrijos arba valstybių narių teismuose.“

17 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 376, p. 28), įsigaliojusia 2007 m. sausio 16 d., buvo kodifikuota ir panaikinta Direktyva 92/100.

18 Tačiau, atsižvelgiant į datą, kai klostėsi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, bylai taikoma Direktyva 92/100.

19 Direktyvos 92/100 7 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„kadangi kūrybinė bei meninė autorių ir atlikėjų veikla reikalauja atitinkamų pajamų, kaip pagrindo tolimesnei kūrybinei ir meninei veiklai, o investicijos, kurios visų pirma reikalingos fonogramų ir filmų kūrimui, yra itin didelės ir susijusios su rizika; kadangi tokių pajamų užtikrinimo ir investicijų atsipirkimo galimybė gali būti efektyviai garantuota tik užtikrinant pakankamą atitinkamų teisių turėtojų teisinę apsaugą.“

20 Šios direktyvos 10 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„kadangi valstybių narių įstatymai turėtų būti suderinti taip, kad neprieštarautų tarptautinėms konvencijoms, kuriomis pagrįsta didžioji dalis autorių teises ir gretutines teises reglamentuojančių valstybių narių įstatymų.“

21 Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„2. Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą bendrą teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Jeigu atlikėjai ir fonogramų gamintojai nesusitaria dėl atlyginimo pasidalijimo, valstybės narės gali nustatyti atlyginimo padalijimo sąlygas.

3. Valstybės narės suteikia transliuojančiosioms organizacijoms išimtinę teisę leisti arba uždrausti retransliuoti jų laidas bevielio ryšio priemonėmis bei viešai skelbti savo transliacijas, jeigu tai daroma viešai prieinamose vietose už įėjimo mokestį.“

22 Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą vieningą [vieną] teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais ar atkurta, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Jeigu atlikėjai ir fonogramų gamintojai nesusitaria dėl atlyginimo pasidalijimo, valstybės narės gali nustatyti atlyginimo padalijimo sąlygas.“

23 Direktyvos 2001/29 15 ir 25 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(15) 1996 m. gruodį [PINO] iniciatyva surengtoje diplomatinėje konferencijoje buvo priimtos dvi naujos tarptautinės sutartys – [WCT] ir [WPPT] <…>. Šia direktyva taip pat siekiama įgyvendinti kai kuriuos naujus tarptautinius įsipareigojimus.

<…>

(25) Teisinio neapibrėžtumo dėl apsaugos pobūdžio ir lygio, vykdant užsakomąjį autorių teisių saugomų kūrinių ir gretutinių teisių saugomų objektų perdavimą tinklais, turėtų būti išvengta nustatant Bendrijos lygmeniu suderintą apsaugą. Turėtų būti aišku, kad visi šia direktyva pripažinti teisių turėtojai turėtų turėti išimtinę teisę leisti padaryti viešai prieinamus dialoginiu užsakomuoju būdu perduodamus autorių teisių saugomus kūrinius ar bet kuriuos kitus objektus. Tokiems dialoginiams užsakomiesiems perdavimams būdinga tai, kad visuomenės nariai jais gali naudotis individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

24 Direktyvos 2001/29 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

2. Valstybės narės nustato išimtinę teisę leisti arba uždrausti padaryti viešai prieinamus laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku:

a) atlikėjams – savo atlikimo įrašus;

b) fonogramų gamintojams – savo fonogramas;

c) filmų pirmojo įrašo gamintojams – jų filmų originalus ir kopijas;

d) transliuojančiosioms organizacijoms – savo transliacijų įrašus, nepaisant to, ar tos transliacijos perduodamos laidais, ar eteriu, įskaitant kabelinį ar palydovinį perdavimą.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos teisės nebus išnaudotos jokiu šiame straipsnyje nustatytu viešo paskelbimo ar padarymo viešai prieinamą veiksmu.“

Nacionalinė teisė

25 Pagrindinei bylai taikytinos redakcijos 1941 m. balandžio 22 d. Įstatymo Nr. 633 dėl autorių teisių ir kitų gretutinių teisių apsaugos (*legge n° 633 recante protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio*) (*Gazzetta ufficiale*, Nr. 166, 1941 m. liepos 16 d.) (toliau – 1941 m. įstatymas) 72 straipsnyje, pakeistame 2003 m. balandžio 9 d. Įstatyminio dekreto Nr. 6, kuriuo perkeliama Direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (*decreto legislativo n° 68, attuazione della direttiva 2001/29/CE sull'armonizzazione di taluni aspetti del diritto d'autore e dei diritti connessi nella società dell'informazione*) (GURI, Nr. 87, priedas, 2003 m. balandžio 14 d.), 11 straipsniu, nustatyta:

„Nepažeidžiant autoriaus teisių pagal I skyrių, fonogramų gamintojas turi išimtinę teisę paskesniuose straipsniuose nustatytam terminui ir sąlygomis:

a) leisti tiesiogiai ar netiesiogiai, laikinai ar nuolat atgaminti visą arba iš dalies savo fonogramą bet kuriuo būdu ar bet kuria forma, ar bet kuriuo kopijavimo būdu;

b) leisti platinti savo fonogramų kopijas. Išimtinė platinimo teisė nėra laikoma išnaudota Europos bendrijos teritorijoje, išskyrus tuos atvejus, kai gamintojas kurioje nors valstybėje narėje pirmą kartą parduoda ar leidžia parduoti laikmeną, kurioje įrašyta fonograma;

c) leisti nuomoti ir teikti panaudai savo fonogramų kopijas. Tokia teisė nėra laikoma išnaudota parduodant ar bet kokia forma platinant šias kopijas;

d) leisti bet kokį savo fonogramų padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visi galėtų jas pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku. Tokia teisė nelaikoma išnaudota fonogramas padarius viešai prieinamas.“

26 1941 m. įstatymo 73 straipsnio, pakeisto minėto Įstatyminio dekreto Nr. 68 12 straipsniu, 1 dalyje nustatyta:

„Fonogramų gamintojas ir atlikėjai, kurie atliko fonogramoje įrašytą ar atgamintą kūrinį, neatsižvelgiant į jų teisę platinti, nuomoti ir teikti panaudai, turi teisę gauti atlyginimą už fonogramų naudojimą dėl komercinių tikslų kinematografijoje, transliuojant per radiją ir televiziją, įskaitant viešą skelbimą per palydovą, viešuose šokių vakaruose, viešose vietose, ir už bet kokį kitą viešą šių fonogramų panaudojimą. Įgyvendinti šią teisę turi gamintojas, kuris pasidalija šiuo atlyginimu su suinteresuotais atlikėjais.“

27 1941 m. įstatymo 73a straipsnyje, įterptame 1994 m. lapkričio 16 d. Įstatyminio dekreto Nr. 685 (*decreto legislativo n°685, attuazione della direttiva 92/100/CEE concernente il diritto di noleggio, il diritto di prestito e taluni diritti connessi al diritto d'autore in materia di proprieta intellettuale*) (GURI, Nr.°293, 1994 m. gruodžio 16 d.), 9 straipsniu, nustatyta:

„1. Atlikėjai ir naudojamų fonogramų gamintojas turi teisę į teisingą atlyginimą, net kai 73 straipsnyje nurodytas naudojimas vyko ne dėl komercinių tikslų.

2. Jei šalys nesusitarė kitaip, šis atlyginimas nustatomas, mokamas ir paskirstomas pagal (1941 m. įstatymo taikymo) reglamento nuostatas.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

28 SCF yra įgaliota Italijoje ir užsienyje administruoti jai priklausančių fonogramų gamintojų teises, surinkti ir išmokėti jiems autorinį atlyginimą.

29 SCF derėjosi su Italijos odontologų asociacija (*Associazione Nazionale Dentisti Italiani*), siekdama sudaryti kolektyvinę sutartį dėl teisingo atlyginimo, kaip jis suprantamas pagal 1941 m. įstatymo dėl autorių teisių 73 ir 73a straipsnius, nustatymo už fonogramų „viešą paskelbimą“, įskaitant bet kokį viešą platinimą privačiuose laisvųjų profesijų atstovų kabinetuose.

30 Nepavykus susitarti, SCF 2006 m. birželio 16 d. *Tribunale di Torino* pareiškė ieškinį M. Del Corso, siekdama, kad būtų pripažinta, jog savo privačiame odontologijos kabinete Turine jis kaip foną leido fonogramas, kurios yra išimtinių teisių objektas, ir kad už šią veiklą, kaip už „viešą paskelbimą“ pagal 1941 m. įstatymą bei Sąjungos teisę, turi būti mokamas teisingas atlyginimas.

31 Pateikdamas atsiliepimą į ieškinį, M. Del Corso visų pirma tvirtino, kad jo kabinete muzika buvo transliuojama per radiją, todėl SCF galėtų remtis autorių teisėmis tik tuo atveju, jei būtų naudojama laikmena, kurioje fonograma būtų buvusi įrašyta, taigi teisingą atlyginimą turėtų mokėti ne klausytojas, o radijo ar televizijos transliuotojas. 1941 m. įstatyme atlyginimas, mokėtinas už plokštelę, aiškiai atskiriamas nuo atlyginimo, mokėtino už radijo imtuvo naudojimą.

32 Bet kuriuo atveju M. Del Corso rėmėsi tuo, kad 1941 m. įstatymo 73 ir 73a straipsniai šioje byloje netaikytini. Anot jo, šie straipsniai susiję su fonogramų viešu paskelbimu viešose vietose ar bet kuriuo kitu viešu panaudojimu. Tačiau privatus odontologo kabinetas, skirtingai negu viešąsias sveikatos priežiūros paslaugas teikiančios įstaigos, neturėtų būti laikomas vieša vieta.

33 2008 m. kovo 20 d. sprendimu, iš dalies pakeistu 2008 m. gegužės 16 d. nutartimi, *Tribunale di Torino* atmetė SCF ieškinį ir nusprendė, kad tai nebuvo paskelbimas, siekiant komercinių tikslų, kad pacientui renkantis odontologą jo kabinete leidžiama muzika nėra svarbi ir kad ši situacija nepriskiriama prie numatytųjų 1941 m. įstatymo 73a straipsnyje, nes odontologo kabinetas yra privatus, taigi jo negalima priskirti viešai ar viešai prieinamai vietai, atsižvelgiant į tai, kad pacientai yra ne neapibrėžta visuomenės grupė, o pavieniai asmenys, kurie į kabinetą paprastai gali patekti iš anksto užsirašę ar bet kuriuo atveju odontologui sutikus.

34 SCF dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą *Corte d'appello di Torino*.

35 Kadangi kilo abejonių, ar fonogramų transliavimas laisvųjų profesijų atstovų, kaip antai odontologai, kabinetuose yra „viešas paskelbimas“ pagal tarptautinės ir Sąjungos teisės aktus, *Corte d'appello di Torino* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Romos konvencija <…>, TRIPS sutartis <…> ir [WPPT] sutartis yra tiesiogiai taikomos Bendrijos teisės sistemoje?

2. Ar šie tarptautinės teisės šaltiniai taip pat tiesiogiai taikomi esant privatinės teisės reglamentuojamiems santykiams?

3. Ar sąvokos „viešas paskelbimas“, įtvirtintos minėtose tarptautinėse sutartyse, atitinka sąvokas, nustatytas direktyvose [92/100] ir [2001/29]? Jeigu atsakymas yra neigiamas, kuris teisės šaltinis turi viršenybę?

4. Ar nemokamas fonogramų transliavimas privačiuose odontologijos kabinetuose, kuriuose vykdoma laisvųjų profesijų veikla, pacientams, kurie jų klausosi ne savo pasirinkimu, yra „viešas paskelbimas“, ar „padarymas viešai prieinamų“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 2 dalies b punktą?

5. Ar dėl tokios transliavimo veiklos fonogramų gamintojai įgyja teisę gauti atlyginimą?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo, antrojo ir trečiojo prejudicinių klausimų

36 Pirmuoju, antruoju ir trečiuoju klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės pirmiausia nori sužinoti, ar Romos konvencija, TRIPS sutartis ir WPPT sutartis tiesiogiai taikomos Sąjungos teisės sistemoje ir ar privatūs asmenys gali jomis tiesiogiai remtis. Jis taip pat nori sužinoti, ar sąvoka „viešas paskelbimas“, įtvirtinta šiose tarptautinėse sutartyse, atitinka sąvoką, nustatytą direktyvose 92/100 ir 2001/29, ir galiausiai, jeigu atsakymas neigiamas, kuris teisės šaltinis turi viršenybę.

37 Pirma, dėl klausimo, ar Romos konvencija, TRIPS sutartis ir WPPT sutartis tiesiogiai taikomos Sąjungos teisės sistemoje, svarbu priminti, kad pagal SESV 216 straipsnio 2 dalį „Sąjungos sudaryti susitarimai yra privalomi Sąjungos institucijoms ir valstybėms narėms“.

38 TRIPS sutartis ir WPPT sutartis buvo Sąjungos pasirašytos ir patvirtintos atitinkamai Sprendimu 94/800 ir Sprendimu 2000/278. Todėl šios sutartys yra privalomos Sąjungos institucijoms ir valstybėms narėms.

39 Be to, pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos sudarytų tarptautinių sutarčių nuostatos yra sudėtinė jos teisės sistemos dalis (1974 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Haegeman*, 181/73, Rink. p. 449, 5 punktas; 1987 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Demirel*, 12/86, Rink. p. 3719, 7 punktas ir 2009 m. spalio 22 d. Sprendimo *Bogiatzi*, C-301/08, Rink. p. I-10185, 23 punktas) ir yra taikytinos.

40 Tokios yra TRIPS ir WPPT sutartys.

41 Kalbant apie Romos konvenciją, pažymėtina, kad, pirma, Sąjunga nėra šios konvencijos šalis ir, antra, ji negali būti laikoma perėmusia savo valstybių narių įsipareigojimus vien todėl, kad ne visos valstybės narės yra šios konvencijos šalys (pagal analogiją žr. 2008 m. birželio 24 d. Sprendimo *Commune de Mesquer*, C-188/07, Rink. p. I-4501, 85 punktą).

42 Todėl Romos konvencijos nuostatos nėra sudėtinė Sąjungos teisės sistemos dalis.

43 Antra, dėl galimybės privatiems asmenims tiesiogiai remtis TRIPS sutarties ir WPPT sutarties nuostatomis primintina, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką nepakanka, kad nuostatos būtų sudėtinė Sąjungos teisės sistemos dalis. Taip pat turinio atžvilgiu šios nuostatos turi būti besąlygiškos ir pakankamai tikslios, o pobūdis ir bendra struktūra neturi prieštarauti galimybei jomis remtis (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Demirel* 14 punktą; 1998 m. birželio 16 d. Sprendimo *Racke*, C-162/96, Rink. p. I-3655, 31 punktą ir 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 39 punktą).

44 Pirmoji sąlyga įvykdyta, jei atitinkamose nuostatose įtvirtintas aiškus ir tikslus įpareigojimas, kurio vykdymas arba veikimas nepriklauso nuo vėlesnio akto priėmimo (šiuo klausimu žr. 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Pêcheurs de l'étang de Berre*, C-213/03, Rink. p. I-7357, 39 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką bei 2011 m. kovo 8 d. Sprendimo *Lesoochranárske zoskupenie*, C-240/09, Rink. p. I-1255, 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

45 Dėl TRIPS sutarties reikia priminti, kad pagal Sprendimo 94/800 paskutinę konstatuojamąją dalį PPO steigimo sutarties, įskaitant jos priedus, pobūdis neleidžia tiesiogiai ja remtis Sąjungos arba valstybių narių teismuose.

46 Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad dėl savo pobūdžio ir struktūros TRIPS sutarties nuostatos neturi tiesioginio veikimo ir nesukuria asmenims teisių, kuriomis šie, vadovaudamiesi Sąjungos teise, galėtų tiesiogiai remtis teismuose (šiuo klausimu žr. 1999 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Portugalija prieš Tarybą*, C-149/96, Rink. p. I-8395, 42–48 punktus; 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Dior ir kt.*, C-300/98 ir C-392/98, Rink. p. I-11307, 44 punktą ir 2004 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Anheuser-Busch*, C-245/02, Rink. p. I-10989, 54 punktą).

47 Dėl WPPT sutarties pažymėtina, kad pagal jos 23 straipsnio 1 dalį šios sutarties taikymui užtikrinti susitariančiosios šalys įsipareigoja priimti būtinas priemones, atitinkančias jų teisines sistemas.

48 Iš to matyti, kad WPPT sutarties nuostatų vykdymas arba veikimas priklauso nuo vėlesnių aktų priėmimo. Taigi šios nuostatos neturi tiesioginio veikimo Sąjungos teisės sistemoje ir nesukuria asmenims teisių, kuriomis šie, vadovaudamiesi minėta teise, galėtų tiesiogiai remtis teismuose.

49 Dėl Romos konvencijos primintina, kad pagal WPPT sutarties 1 straipsnio 1 dalį nė viena šios sutarties nuostata nenukrypsta nuo galiojančių įsipareigojimų, kuriuos pagal Romos konvenciją prisiėmė susitariančiosios šalys.

50 Taigi, nors Sąjunga nėra Romos konvencijos šalis, pagal WPPT sutarties 1 straipsnio 1 dalį ji privalo netrukdyti valstybėms narėms vykdyti įsipareigojimų, kylančių iš šios konvencijos. Todėl ši konvencija Sąjungoje veikia netiesiogiai.

51 Trečia, kalbant apie sąvokų „viešas paskelbimas“, įtvirtintų TRIPS sutartyje, WPPT sutartyje ir Romos konvencijoje bei direktyvose 92/100 ir 2001/29, santykį, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos teisės aktai, esant galimybei, turi būti aiškinami atsižvelgiant į tarptautinę teisę, visų pirma tuomet, kai tokiais teisės aktais siekiama įgyvendinti Sąjungos sudarytą tarptautinį susitarimą (be kita ko, žr. 1998 m. liepos 14 d. Sprendimo *Bettati*, C-341/95, Rink. p. I-4355, 20 punktą ir 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, Rink. p. I-11519, 35 punktą).

52 Šiuo atžvilgiu neginčijama, kad Direktyva 2001/29, kaip matyti iš jos 15 konstatuojamosios dalies, siekiama įgyvendinti kai kuriuos naujus Sąjungos įsipareigojimus pagal WCT ir WPPT sutartis, kurios pagal tą pačią konstatuojamąją dalį laikomos gerokai modernizuojančiomis tarptautinę autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugą. Tokiomis aplinkybėmis šioje direktyvoje esančias sąvokas, esant galimybei, reikia aiškinti atsižvelgiant į šias dvi sutartis (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Peek & Cloppenburg*, C-456/06, Rink. p. I-2731, 31 punktą).

53 Be to, iš Direktyvos 92/100 10 konstatuojamosios dalies matyti, kad valstybių narių įstatymai turėtų būti suderinti taip, kad neprieštarautų tarptautinėms konvencijoms, kuriomis pagrįsta didžioji dalis valstybių narių įstatymų, kuriuose reglamentuojamos autorių teisės ir gretutinės teisės.

54 Šioje direktyvoje, kuria siekiama suderinti tam tikrus aspektus intelektinės nuosavybės srityje, nepažeidžiant svarbių tarptautinių susitarimų dėl autorių teisių ir gretutinių teisių, kaip antai Romos konvencija, TRIPS sutartis ir WPPT sutartis, taip pat turi būti nustatytos taisyklės, suderinamos su minėtais susitarimais.

55 Iš šių argumentų matyti, kad direktyvose 92/100 ir 2001/29 esančios sąvokos, kaip antai „viešas paskelbimas“, turi būti aiškinamos atsižvelgiant į minėtose tarptautinėse sutartyse įtvirtintas atitinkamas sąvokas, kad būtų suderinamos su tomis sutartimis, taip pat atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant tos sąvokos vartojamos, ir į tikslą, kurio siekiama svarbių tarptautinių susitarimų intelektinės nuosavybės srityje nuostatomis.

56 Atsižvelgiant į pateiktus argumentus, į pirmąjį, antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti taip:

— TRIPS sutarties ir WPPT sutarties nuostatos taikomos Sąjungos teisės sistemoje.

— Kadangi Romos konvencija nėra sudėtinė Sąjungos teisės sistemos dalis, ji šioje sistemoje netaikoma, tačiau veikia netiesiogiai.

— Privatūs asmenys negali tiesiogiai remtis nei minėta konvencija, nei TRIPS sutartimi, nei WPPT sutartimi.

— Sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į Romos konvencijoje, TRIPS sutartyje ir WPPT sutartyje įtvirtintas atitinkamas sąvokas, kad būtų suderinama su šiais tarptautiniais susitarimais, taip pat atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant tos sąvokos vartojamos, ir į tikslą, kurio siekiama svarbių tarptautinių susitarimų intelektinės nuosavybės srityje nuostatomis.

Dėl ketvirtojo ir penktojo klausimų

Pirminės pastabos

57 Ketvirtuoju ir penktuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori sužinoti, ar nemokamas fonogramų transliavimas privačiuose odontologijos kabinetuose, kuriuose vykdoma laisvųjų profesijų veikla, pacientams, kurie jų klausosi ne savo pasirinkimu, yra „viešas paskelbimas“, ar „padarymas viešai prieinamų“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 2 dalies b punktą, ir ar dėl tokio transliavimo fonogramų gamintojai įgyja teisę gauti atlyginimą.

58 Šiuo atžvilgiu svarbu priminti, kad minėtuose klausimuose prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 2 dalies b punktą, kuriame įtvirtinta išimtinė fonogramų gamintojų teisė leisti arba uždrausti padaryti savo fonogramas viešai prieinamas laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų jas pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

59 Kaip matyti iš pasiūlymo dėl Direktyvos 2001/29 (COM (97) 628) motyvų, pateiktų šios direktyvos 27 konstatuojamojoje dalyje, padarymas viešai prieinamų pagal šią nuostatą reiškia „perdavimą dialoginiu užsakomuoju būdu“, kuriam būdinga tai, kad visuomenės nariai juo gali naudotis individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

60 Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas tik muzikos transliavimas per radiją odontologo kabinete ten esantiems pacientams, o ne perdavimas dialoginiu užsakomuoju būdu.

61 Tačiau iš teismo praktikos matyti, kad, siekiant nacionaliniam teismui pateikti naudingą atsakymą, kuris jam leistų išspręsti nagrinėjamą bylą, Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus (2006 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Haug*, C-286/05, Rink., p. I-4121, 17 punktas ir 2008 m. kovo 11 d. Sprendimo *Jager*, C-420/06, Rink. p. I-1315, 46 punktas).

62 Be to, siekdamas pateikti naudingą atsakymą nacionaliniam teismui, Teisingumo Teismas gali manyti esant reikalinga atsižvelgti į Sąjungos teisės nuostatas, kurių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nebuvo nurodęs prejudiciniuose klausimuose (2008 m. birželio 26 d. Sprendimo *Wiedemann ir Funk*, C-329/06 ir C-343/06, Rink. p. I-4635, 45 punktas ir 2010 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Tsakouridis*, C-145/09, Rink. p. I-11979, 36 punktas).

63 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalimi siekiama užtikrinti naudotojo mokamą teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista dėl komercinių tikslų, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, atlikėjams ir fonogramos gamintojams.

64 Tokiomis aplinkybėmis ketvirtąjį ir penktąjį klausimus reikia suprasti taip, kad jais iš esmės norima sužinoti, ar sąvoką „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį, reikia aiškinti taip, kad ji apima nemokamą fonogramų transliavimą privačiuose odontologijos kabinetuose, kuriuose vykdoma laisvųjų profesijų veikla, pacientams, kurie jų klausosi ne savo pasirinkimu, ir kad dėl tokio transliavimo fonogramų gamintojai įgyja teisę gauti atlyginimą.

Dėl priimtinumo

65 M. Del Corso teigia, kad ketvirtasis ir penktasis klausimai nepriimtini, nes jis niekada nepripažino, jog per radijo imtuvą savo odontologijos kabinete pacientams transliavo fonogramas, kurios yra išimtinių teisių objektas, juo labiau kad už šį transliavimą jie visiškai neturėjo mokėti.

66 Šiuo klausimu primintina, kad ne Teisingumo Teismas, o nacionalinis teismas turi nustatyti faktines ginčo aplinkybes ir nuspręsti, kokią įtaką jos turi sprendimui, kurį jo prašoma priimti (žr. 1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *WWF ir kt.*, C-435/97, Rink. p. I-5613, 32 punktą ir 2010 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Danosa*, C-232/09, Rink. p. I-11405, 33 punktą).

67 Kalbant apie Sąjungos teismų ir nacionalinių teismų kompetencijos atskyrimą, pažymėtina, kad iš principo nacionalinis teismas turi patikrinti, ar jo nagrinėjamoje byloje įvykdytos faktinės Sąjungos teisės normos taikymo sąlygos, tačiau Teisingumo Teismas, priimdamas prejudicinį sprendimą, prireikus gali pateikti paaiškinimų, kurie nacionaliniam teismui padėtų atlikti savąjį aiškinimą (šiuo klausimu žr. 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Haim*, C-424/97, Rink. p. I-5123, 58 punktą ir 2009 m. birželio 4 d. Sprendimo *Vatsouras ir Koupatantze*, C-22/08 ir C-23/08, Rink. p. I-4585, 23 punktą).

68 Šioje byloje, kaip matyti iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, ketvirtasis ir penktasis klausimai pagrįsti faktine prielaida, kad M. Del Corso savo pacientams transliavo fonogramas, kurios yra išimtinių teisių objektas.

69 Todėl traktuotina, kad šie klausimai yra priimtini ir juos reikia išnagrinėti atsižvelgiant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas faktines aplinkybes.

Dėl esmės

70 Dėl sąvokos „viešas paskelbimas“ svarbu pažymėti, kad ji yra ne tik Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalyje, kuri svarbi pagrindinėje byloje, bet ir Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje bei Romos konvencijos 12 straipsnyje, WPPT sutarties 15 straipsnyje ir TRIPS sutarties 14 straipsnio 1 dalyje.

71 Kaip matyti iš šio sprendimo 55 punkto, sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į Romos konvencijoje, TRIPS sutartyje ir WPPT sutartyje įtvirtintas atitinkamas sąvokas, kad būtų suderinama su šiais tarptautiniais susitarimais, taip pat atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant tos sąvokos vartojamos, ir į tikslą, kurio siekiama šių tarptautinių susitarimų nuostatomis.

72 Reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą paskelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku. Ši nuostata paremta WCT sutarties 8 straipsniu, jų formuluotės beveik sutampa.

73 Pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį valstybės narės privalo numatyti teisę į naudotojo mokamą bendrą teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista dėl komercinių tikslų, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrinti tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Ši nuostata paremta Romos konvencijos 12 straipsniu, jos tekstas taip pat beveik pažodžiui atitinka šio straipsnio tekstą (žr. 2003 m. vasario 6 d. Sprendimo *SENA*, C-245/00, Rink. p. I-1251, 35 punktą).

74 Palyginus Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį matyti, kad šiose nuostatose esanti sąvoka „viešas paskelbimas“ vartojama esant skirtingam kontekstui ir ja siekiami tikslai, nors ir panašūs, iš dalies skiriasi.

75 Pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį autoriai turi prevencinio pobūdžio teisę, kuri jiems suteikia galimybę įsiterpti tarp galimų jų kūrinio naudotojų ir viešo paskelbimo, kurį šie naudotojai gali ketinti atlikti, siekiant uždrausti tokį paskelbimą. Tačiau atlikėjai ir fonogramų gamintojai pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį turi kompensacinio pobūdžio teisę, kuria gali remtis tik tada, jei naudotojas dėl komercinių tikslų išleistą fonogramą ar jos kopiją naudoja ar jau panaudojo viešai paskelbdamas.

76 Kalbant konkrečiau apie Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį, matyti, kad, pirma, pagal šią nuostatą viešo paskelbimo sąvoką reikia vertinti kiekvienu konkrečiu atveju. Tai taikoma ir naudotojo tapatybei bei nagrinėjamos fonogramos naudojimui.

77 Antra, kadangi Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalis taikoma kūrinio panaudojimo atveju, atrodo, kad šioje nuostatoje įtvirtinta teisė iš esmės yra ekonominio pobūdžio.

78 Siekiant įvertinti, ar naudotojas atlieka viešą paskelbimą, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį, pagal šio sprendimo 76 punkte minėtą individualizuotą vertinimą reikia įvertinti kiekvieno konkretaus naudotojo situaciją ir asmenų, kuriems jis paskelbia fonogramas, kurios yra išimtinių teisių objektas, visumą.

79 Atliekant tokį vertinimą svarbu atsižvelgti į kelis papildomus kriterijus: nesavarankiškus ir tarpusavyje susijusius. Todėl juos reikia taikyti tiek atskirai, tiek atsižvelgiant į jų tarpusavio sąveiką, nes įvairiose nagrinėjamose situacijose jų intensyvumas gali labai skirtis.

80 Nacionalinis teismas taip pat turi atlikti bendrą nagrinėjamos situacijos vertinimą.

81 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Teisingumo Teismas šiek tiek kitokiomis aplinkybėmis, nei numatytos Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje, jau yra nustatęs keletą kriterijų.

82 Pirma, Teisingumo Teismas išskyrė svarbų naudotojo vaidmenį. Dėl viešbučių ir kavinių šis teismas nusprendė, kad naudotojas atlieka paskelbimo veiksmą, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, kai, labai gerai žinodamas savo elgesio pasekmes įsikiša ir suteikia savo klientams prieigą prie laidos, kurioje transliuojamas saugomas kūrinys. Jei tokio įsikišimo nebūtų, jo klientai, esantys minėtos laidos priėmimo zonoje, iš esmės negalėtų girdėti transliuojamo kūrinio (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *SGAE* 42 punktą ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, Rink. p. I-9083, 195 punktą).

83 Antra, Teisingumo Teismas patikslino kai kuriuos sąvokai „visuomenė“ būdingus požymius.

84 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nusprendė, kad „visuomenė“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, apima neribotą potencialių kūrinio gavėjų skaičių, be to, tai yra pakankamai didelis žmonių skaičius (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Mediakabel*, C-89/04, Rink. p. I-4891, 30 punktą; 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Lagardère Active Broadcast*, C-192/04, Rink. p. I-7199, 31 punktą ir minėto Sprendimo *SGAE* 37 ir 38 punktus).

85 Pirmiausia dėl visuomenės „neriboto“ pobūdžio pažymėtina, kad, remiantis „viešo paskelbimo“ sąvokos apibrėžimu PINO žodyne, kuris, nors ir nėra teisiškai privalomas, išaiškina visuomenės sąvoką, tai yra „kūrinio padarymas <...> suvokiamo bet kuriuo tinkamu būdu asmenims apskritai, t. y. neapsiribojant atskirais privačiai grupei priklausančiais asmenimis“.

86 „Pakankamai didelio žmonių skaičiaus“ kriterijus turi parodyti, kad visuomenės sąvokai būdinga tam tikra *de minimis* riba, o tai leidžia neįtraukti į šią sąvoką labai mažo, beveik nereikšmingo atitinkamų žmonių skaičiaus.

87 Siekdamas nustatyti šį skaičių, Teisingumo Teismas atsižvelgė į kumuliatyvius padarinius, kurie kyla suteikus potencialiems gavėjams prieigą prie kūrinio (žr. minėto Sprendimo *SGAE* 39 punktą). Taigi svarbu žinoti ne tik tai, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, bet ir kiek jų turi tą prieigą paeiliui.

88 Trečia, minėto Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* 204 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad viešo paskelbimo, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, komercinis pobūdis nėra nesvarbus.

89 Taigi iš to juo labiau turi išplaukti teisė į teisingą atlyginimą, numatytą Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalyje, atsižvelgiant į iš esmės ekonominį šios teisės pobūdį.

90 Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad tai, jog viešbučio valdytojas savo klientams suteikia prieigą prie transliuojamo kūrinio, turi būti traktuojama kaip papildomų paslaugų teikimas siekiant gauti tam tikros naudos, nes šios paslaugos pasiūlymas turi įtakos viešbučio autoritetui ir dėl to kambarių kainai. Panašiai Teisingumo Teismas nusprendė, kad kavinės-restorano savininkas perduoda transliuojamus kūrinius turėdamas tikslą iš to pasipelnyti ir kad šis perdavimas turi įtakos tokios įstaigos lankomumui ir galiausiai jos ekonominiams rezultatams (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *SGAE* 44 punktą ir *Football Association Premier League ir kt.* 205 punktą).

91 Taip pat aišku, kad visuomenė, kuriai skirtas šis paskelbimas, pirma, yra tikslinė naudotojo atžvilgiu, antra, vienaip ar kitaip imli paskelbimui, o ne „pasirinkta“ atsitiktinai.

92 Būtent šiais kriterijais reikia remtis vertinant, ar byloje, kaip antai nagrinėjama, odontologas, kaip foną leidžiantis fonogramas savo pacientams, atlieka viešą paskelbimą, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį.

93 Nors iš principo, kaip nurodyta šio sprendimo 80 punkte, nacionaliniai teismai turi nustatyti, ar taip yra konkrečiu nagrinėjamu atveju, ir šiuo atžvilgiu pateikti galutinį faktų įvertinimą, konstatuotina, kad pagrindinėje byloje Teisingumo Teismui žinomos visos aplinkybės, būtinos įvertinti, ar yra viešas paskelbimas.

94 Visų pirma pažymėtina, kad, kaip ir minėtose bylose *SGAE* ir *Football Association Premier League ir kt.*, odontologo pacientai, nors ir būdami įrangos, per kurią leidžiamos fonogramos, signalo priėmimo zonoje, gali klausytis fonogramų tik dėl šio odontologo sąmoningų veiksmų. Todėl toks odontologas turi būti laikomas sąmoningai transliuojančiu fonogramas.

95 Be to, kalbant apie odontologo, kaip antai nagrinėjamoje byloje, pacientus, pažymėtina, kad paprastai tai yra susiformavusi asmenų visuma, taigi jie sudaro apibrėžtą potencialių gavėjų visumą, nes kiti asmenys iš principo negali naudotis jo paslaugomis. Todėl, priešingai nei remiantis šio sprendimo 85 punkte pateiktu apibrėžimu, tai nėra „asmenys apskritai“.

96 Dėl šio sprendimo 84 punkte minimos žmonių skaičiaus, kuriam odontologas padaro girdimą transliuojamą fonogramą, svarbos konstatuotina, kad odontologo pacientų atveju šis didelis skaičius ne itin svarbus, beveik nereikšmingas, nes vienu metu kabinete esančių žmonių ratas paprastai labai

nedidelis. Be to, nors pacientai eina vienas po kito, ne mažiau svarbu tai, kad dažnai keisdamiesi šie pacientai nėra tų pačių fonogramų, visų pirma transliuojamųjų, gavėjai.

97 Galiausiai neginčytina, kad situacijoje, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, odontologas, kaip foną leidžiantis fonogramas savo pacientams, negali pagrįstai tikėtis, kad vien dėl šio transliavimo padidės jo pacientų skaičius, ar pakelti paslaugų kainos. Todėl pats savaime toks transliavimas negali daryti įtakos odontologo pajamoms.

98 Iš tiesų odontologo pacientai į jo kabinetą ateina tik gydytis, tad fonogramų transliavimas nėra svarbus odontologo paslaugų aspektas. Prieigą prie kai kurių fonogramų jie gauna atsitiktinai ir ne savo noru, tai priklauso nuo momento, kada jie ateina į kabinetą, ir laukimo trukmės bei jų gaunamo gydymo pobūdžio. Tokiomis aplinkybėmis nereikėtų daryti prielaidos, kad įprasti odontologo pacientai yra imlūs nagrinėjamam transliavimui.

99 Todėl tokiu transliavimu, priešingai nei pagal šio sprendimo 90 punkte nurodytą kriterijų, nėra siekiama komercinių tikslų.

100 Iš visų pateiktų argumentų matyti, kad odontologas, kaip antai pagrindinėje byloje, savo kabinete nemokamai transliuojantis fonogramas pacientams, kurie jų klausosi ne savo noru, neatlieka „viešo paskelbimo“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį.

101 Iš to matyti, kad situacijoje, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, netenkinamas Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas reikalavimas, kad naudotojas mokėtų teisingą atlyginimą, kai atlieka „viešą paskelbimą“ pagal šią nuostatą.

102 Tokiomis aplinkybėmis į ketvirtąjį ir penktąjį klausimus reikia atsakyti, kad sąvoka „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį, aiškintina kaip neapimanti nemokamo fonogramų transliavimo privačiame odontologijos kabinete, kaip antai aptariamas pagrindinėje byloje, kuriame vykdoma laisvosios profesijos veikla, pacientams, kurie jų klausosi ne savo pasirinkimu. Todėl dėl tokio transliavimo fonogramų gamintojai neįgyja teisės gauti atlyginimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

103 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba, kuri yra Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) Steigimo sutarties, pasirašytos 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše ir patvirtintos 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu, 1 C priedas, ir 1996 m. gruodžio 20 d. Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO) atlikimų ir fonogramų sutarties nuostatos taikomos Sąjungos teisės sistemoje.

Kadangi 1961 m. spalio 26 d. Tarptautinė Romos konvencija dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos nėra sudėtinė Sąjungos teisės sistemos dalis, ji šioje sistemoje netaikoma, tačiau veikia netiesiogiai.

Privatūs asmenys negali tiesiogiai remtis nei minėta konvencija, nei šiomis sutartimis.

1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvoje 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje ir 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo esanti sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į minėtoje konvencijoje ir minėtose sutartyse įtvirtintas atitinkamas sąvokas, kad būtų suderinama su šiais tarptautiniais susitarimais, taip pat atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant tos sąvokos vartojamos, ir į tikslą, kurio siekiama svarbių tarptautinių susitarimų intelektinės nuosavybės srityje nuostatomis.

2. **Sąvoką „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 92/100 8 straipsnio 2 dalį, reikia aiškinti taip, kad ji neapima nemokamo fonogramų transliavimo privačiame odontologijos kabinete, kaip antai aptariamas pagrindinėje byloje, kuriame vykdoma laisvosios profesijos veikla, pacientams, kurie jų klausosi ne savo pasirinkimu. Todėl dėl tokio transliavimo fonogramų gamintojai neįgyja teisės gauti atlyginimą.**

Parašai.